

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci **žalobce: J. H.**, bytem K., P., proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o zrušení rozhodnutí ze dne 2. 3. 2016, č. j. 035658/2016/KUSK-DOP/HRO, spis. zn. 172024/2014/KUSK/5,

t a k t o:

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 9. 5. 2016 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pro opožděnost zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru dopravy (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 13. 10. 2014, č. j. 152-21924/2014, (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jejichž skutkové podstaty naplnil porušením ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) a porušením ustanovení § 22 odst. 4 tohoto zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí o přestupku považuje za nezákonné. Z důvodu nemoci odvolání podal spolu s žádostí o prominutí zmeškání úkonu až dne 24. 11. 2016. Prvostupňový správní orgán usnesením ze dne 12. 12. 2014 prominutí zmeškání úkonu nepovolil, neboť k žádosti nebylo připojeno potvrzení lékaře. Proti usnesení se žalobce odvolal, domníval se, že k doplnění o potvrzení lékaře jej měl prvostupňový správní orgán vyzvat. Žalovaný však odvolání proti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu zamítl. Na základě toho žalovaný rovněž zamítl odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Správní řízení je založeno dle § 50 odst. 2 správního řádu na inkvizičním principu, proto podklady pro rozhodnutí opatřuje správní orgán. Prvostupňový správní orgán si měl vyžádat důkaz o trvání pracovní neschopnosti v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v ustanovení § 3 správního řádu. Usnesení o neprominutí zmeškání úkonu obsahuje ve výroku odkaz na ustanovení § 41 odst. 5 správního řádu, v odůvodnění však nejsou uvedeny důvody proč je zjevné, že by újma, která by byla způsobena dotčením práv nabytých v době víře nebo dotčením veřejného zájmu, převýšila újmu hrozící podatelí. Proto má žalobce usnesení za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán je dle zásady nepřípustnosti koncentrace řízení ve správním trestání povinen zohlednit důkazy předestřené i kdykoli později.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce sice výslovně napadá jeho rozhodnutí ze dne 2. 3. 2016, ale námitkami brojí proti jeho rozhodnutí ze dne 1. 3. 2016, č. j. 172024/2014/KUSK-DOP/HRO, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutí o přestupku bylo žalobci doručeno dne 20. 10. 2014, kdy se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba, tj. žalobce. Podle sdělení praktické lékařky MUDr. Z. S. byl žalobce dne 20. 10. 2014 v pracovní neschopnosti. Pokud tedy žalobce byl schopen se do datové schránky v průběhu pracovní neschopnosti přihlásit, zcela jistě byl schopen podat i například blanketní odvolání. Žalobce měl nesporně k dispozici komunikační prostředek, prostřednictvím něhož mohl odvolání podat. Jde pouze o obstrukční jednání žalobce s cílem dosáhnout marného uplynutí zákonné lhůty k projednání přestupku. Závěrem žalovaný požádal o paušální náhradu nákladů řízení i za písemné úkony ve věci, když ustanovení § 60 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přiznává zákonný nárok na náhradu nákladů řízení správnímu orgánu, které by nebyly vznikly podáním žaloby, a když má žalovaný ve věci plný úspěch. Přiznání náhrady nákladů řízení správnímu orgánu vylučuje s. ř. s. pouze ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.

Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) z předloženého správního spisu zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z výše uvedeného přestupku. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 20. 10. 2014 prostřednictvím jeho datové schránky, když se do ní přihlásil.

Prostřednictvím datové schránky doručil žalobce prvostupňovému správnímu orgánu dne 24. 11. 2014 blanketní odvolání proti rozhodnutí o přestupku, ve kterém uvedl, že věcné odůvodnění doplní v samostatném podání, a dále žádost o prominutí zmeškání úkonu. Konstatoval, že lhůta pro podání odvolání uplynula dne 4. 11. 2014. Do tohoto dne se však nemohl odvolat z důvodu nemoci, přičemž mezi dny 10. 10. až 11. 11. 2014 byl v pracovní neschopnosti. Proto požádal o prominutí zmeškání úkonu, a to podání odvolání.

Prvostupňový správní orgán usnesením ze dne 26. 11. 2014, č. j. 152-21924/2014, (dále jen „usnesení o neprominutí zmeškání úkonu“) žádosti o prominutí zmeškání lhůty a navrácení v předešlý stav podle ustanovení § 41 odst. 5 a § 41 odst. 6 správního řádu nevyhověl. V odůvodnění uvedl, že pracovní neschopnost žalobce v žádosti o prominutí zmeškání úkonu nijak nedoložil. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 27. 11. 2014, když se přihlásil do své datové schránky.

Žalobce podal dne 12. 12. 2014 proti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu blanketní odvolání s tím, že věcné odůvodnění doplní v samostatném podání.

Ve spise je založeno odvolání žalobce ze dne 15. 3. 2015 proti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu, ve kterém uvedl zcela identické námitky jako v žalobě. K odvolání je přiložena prostá kopie „Výměnného listu – Poukazu“ vyhotovená MUDr. Z. S., soukromou praktickou lékařkou, ve které je uvedeno: „Dg S 93.0, zdravotní stav výše uvedeného pacienta odpovídal v době 10. 10. - 11. 11. 2014 pracovní neschopnosti.“

Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 3. 2016 bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu žalobcovo odvolání proti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu zamítnuto a usnesení bylo potvrzeno. V odůvodnění žalovaný uvedl, že veškerá korespondence ve správním řízení probíhala s žalobcem prostřednictvím jeho datové schránky. Dle ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu důkazní břemeno prokázání závažných důvodů tvořících překážku pro učinění úkonu prokazuje žadatel, nikoli správní orgán. Žalobce měl tedy již ke své žádosti o prominutí zmeškání úkonu doložit potvrzení lékaře o jeho pracovní neschopnosti. Ani doložení potvrzení by však v případě žalobce nevedlo k prominutí zmeškání úkonu. Dne 20. 10. 2014, kdy bylo žalobci jeho přihlášením se do datové schránky doručeno rozhodnutí o přestupku, byl již v pracovní neschopnosti. Pokud žalobce byl schopen se do datové schránky přihlásit v době pracovní neschopnosti, mohl podat i (byť blanketní) odvolání. Žalobce nebyl nijak odtržen od světa, měl k dispozici komunikační prostředek.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 3. 2016 bylo dle § 92 odst. 1 správního řádu odvolání žalobce zamítnuto pro opožděnost.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2016 bylo doručeno žalobci dne 7. 3. 2016. Žaloba byla doručena soudu dne 9. 5. 2016. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná (srov. ustanovení § 72 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Žalobce ani žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělili, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že oba s tímto postupem souhlasí. Soud proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu

(§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně soud konstatuje, že žalobce správně napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2016, kterým bylo pro opožděnost zamítnuto jeho odvolání, přičemž námitky směřoval vůči usnesení o neprominutí zmeškání úkonu, neboť se domníval, že jeho odvolání je včasné (byť takto precizní úvahy nejsou v žalobě předestřeny). Usnesení o neprominutí zmeškání úkonu je totiž rozhodnutím předběžné povahy, a proto je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 – 49).

Žalobce namítá, že správní orgán je při posouzení žádosti o prominutí zmeškání úkonu vázán zásadou materiální pravdy a sám musí vyhledat důkazy o skutečnostech, které tvrdí žadatel. Soud této námitce nepřisvědčuje. Dle § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní prokázání naplnění podmínek k prominutí zmeškání úkonu tíží tedy žadatele, nikoli správní orgán.

Žalobce v žádosti o prominutí zmeškání úkonu pouze tvrdil, že se včas nemohl odvolat z důvodu nemoci a že mezi dny 10. 10. až 11. 11. 2014 byl v pracovní neschopnosti. Svá tvrzení však nijak nedoložil. Vzhledem k tomu, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní tíží žadatele, správní orgán prvního stupně zcela správně žalobci usnesením neprominul zmeškání úkonu podání odvolání. Až k odvolání proti tomuto usnesení přiložil žalobce prostou kopii potvrzení lékaře o jeho zdravotním stavu odpovídajícím pracovní neschopnosti (nejde tedy o pracovní neschopnost – což je však pro posouzení jeho žádosti a rovněž důvodnosti žaloby zcela irelevantní) ve dnech od 10. 10. do 11. 11. 2014.

Dle soudu by bylo možno uvažovat o tom, že překážka v učinění úkonu trvala již od 10. 10. 2014. Není totiž známo, zda v místě, kde se žalobce v době své zdravotní indispozice zdržoval, měl přístup k datové schránce, popř. zda opravdu nemohl ani jiným způsobem učinit podání odvolání. Avšak z toho, že se žalobce dne 20. 10. 2014 do své datové schránky přihlásil, čímž mu bylo doručeno rozhodnutí o přestupku, lze usoudit, že minimálně v průběhu jeho zdravotní indispozice podmínky (případně) způsobující překážku odpadly [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015 – 28, dle kterého „*Závažné důvody, které představují překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon (§ 41 správního řádu z roku 2004), musí být objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu. Nepříznivý zdravotní stav účastníka řízení lze považovat za závažný důvod, který představuje překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon (§ 41 správního řádu z roku 2004), pouze tehdy, pokud mu skutečně brání učinit zmeškaný úkon.*“]. Pokud se žalobce v průběhu své zdravotní indispozice mohl přihlásit do své datové schránky, mohl z ní i odeslat odvolání. Nelze odhlédnout ani od toho, že blanketní odvolání a žádost o prominutí zmeškání úkonu byly učiněny rovněž prostřednictvím žalobcovy datové schránky, nikoli písemně. Argumentace žalovaného uvedená v jeho rozhodnutí ze dne 1. 3. 2015, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu, je tak zcela případná. Není proto důvodná ani žalobcova námitka, že žalovaný nepřihlédl k potvrzení lékaře,

když se k jeho irelevantnosti pro podmínky naplnění prominutí zmeškání úkonu ve svém rozhodnutí ze dne 1. 3. 2015 vyjádřil.

Soud dále podotýká, že z potvrzení lékaře vyplývá, že důvodem zdravotní indispozice žalobce byla diagnóza S 93.0. Dle Mezinárodní klasifikace nemocí (Mezinárodní statistické klasifikace nemocí a přidružených zdravotních problémů), její desáté revize, aktualizované verze k 1. 4. 2014 (tedy platné v době žalobcovy zdravotní indispozice a vystavení potvrzení lékaře), která je dostupná na veřejně přístupných internetových stránkách Ústavu zdravotnických informací a statistiky ČR (<http://www.uzis.cz/cz/mkn/seznam.html>), diagnóza S 93.0 je vymknutí kotníku. Za takové situace ale nejde o nemoc, která by žalobce ochromila či paralyzovala natolik, že by nebyl schopen činit úkony v řízení a naplnit tak podmínky pro prominutí zmeškání úkonu.

Lze tak shrnout, že žalobci nebylo zcela správně vyhověno jeho žádosti o prominutí zmeškání úkonu - podání odvolání. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2016, kterým bylo jeho odvolání pro opožděnost zamítnuto, není proto dle soudu nezákonné.

Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K jeho návrhu na přiznání náhrady nákladů řízení, tj. paušální náhrady za každý úkon dle § 13 odst. 3 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) soud uvádí, že ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, *[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní řešené věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního*

soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 - 31, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, dle kterého náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná). Vzhledem k výše uvedenému soud požadovanou náhradu nákladů žalovanému nepřiznal. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 28. února 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 28. února 2017 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Za správnost vyhotovení: Pavlína Švejdová